

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3Tos/84/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5313010203
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Repáň
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5313010203.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Repáňa a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a Juraja Krupu na neverejnom zasadnutí konanom 17. októbra 2013 prejednal sťažnosť odsúdeného V. U. podanú proti uzneseniu Okresného súdu Čadca, sp.zn. 2Nt/8/2013 z 26.6.2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného V. U. **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 399 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného V. U. na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Čadca sp.zn. 2T/26/2008 zamietol.

Proti uzneseniu okresného súdu podal riadne a včas, v zákonom stanovenej lehote sťažnosť odsúdený. Za odsúdeného písomne odôvodnila sťažnosť jeho obhajkyňa. Namietala zamietnutie návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci, ako aj nesprávny záver okresného súdu, že v právoplatnom odsudzujúcom rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 3To/139/2009 z 29.7.2010 nebola použitá asperačná zásada. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu jednoznačne vyplýva, že krajský súd pri ukladaní trestu použil asperačnú zásadu vyplývajúcu z ustanovenia § 41 ods. 2. Poukázala na nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL ÚS 106/2011 z 28.11.2012, v ktorom bolo vyslovené, že v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák. slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Ďalej poukázala na ustanovenie § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, z ktorého vyplýva, že ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 Ústavy SR, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku. Navrhla preto, aby krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec vrátil tomuto súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

V. U. bol rozsudkom Okresného súdu Čadca sp.zn. 2T/26/2008 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 3To/139/2009 z 29.7.2010 a bol odsúdený podľa § 208 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody s použitím § 42 ods. 1 Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zák. vo výmere 5 rokov.

Podľa názoru krajského súdu v tomto konkrétnom prípade obnova konania proti výroku o treste neprichádza do úvahy, avšak z iných dôvodov, než ako na ne poukázal súd prvého stupňa. Súd prvého stupňa totiž nesprávne považoval nález Ústavného súdu SR o protiústavnosti časti ustanovenia § 41

ods. 2 Tr. zák. za novú skutočnosť v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., pričom následne ale dospel k záveru, že ani táto nová skutočnosť nemá za následok neprimeranosť alebo nespravodlivosť pôvodne uloženého trestu odňatia slobody. Nález Ústavného súdu SR nemôže byť novou skutočnosťou v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., pretože podmienky obnovy konania podľa tohto zákonného ustanovenia sa netýkajú zmeny právneho stavu, teda zmeny zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu.

Aj keď krajský súd v rozsudku, ktorým ukladal odsúdenému trest odňatia slobody, konkrétne necitoval ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák., z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že krajský súd pri ukladaní trestu aplikoval asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák.

Ak bol podaný návrh na povolenie obnovy konania, ktorá skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý návrh vychádza len zo skutočnosti predpokladanej v ustanovení § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované už v tomto ustanovení (v zásade ide o dôvod obnovy konania „ex lege“), preto ďalej nie je potrebné, aby súd v takomto prípade skúmal aj splnenie ostatných podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Tr. por., čo vyplýva aj zo stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR Tpj/44/2013 z 26.11.2013 - bod I. a II.

V prejednávanej veci však napriek vyššie uvedenému nebolo možné povoliť obnovu konania, pretože „protiústavná“ časť ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom pred 21.12.2012 bola vo veci konajúcim súdom pri ukladaní trestu negovaná použitím ustanovenia § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody. Súd v tomto prípade mohol v zákonom ustanovenom rozsahu znížiť trest až pod dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovenú v osobitnej časti Trestného zákona už v pôvodnom konaní. Zníženie trestnej sadzby sa teda neodvíjalo od dolnej hranice určenej podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom pred 21.12.2012 v časti prvej vety za bodkočiarkou. Súd teda mohol využiť celú časť sadzby - aj pod asperačne zvýšenou spodnou hranicou - a uložiť dokonca aj nižší trest, ako je uvedený v osobitnej časti Trestného zákona. Teda ak krajský súd v prejednanom prípade použil ustanovenie § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu, nemožno takýto trest považovať za protiústavne uložený trest.

Ustanovenie § 41b zák. č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov v spojení s nálezom Ústavného súdu SR z 28.11.2012 sp.zn. PL ÚS 106/2011 sa pri rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania v takomto prípade nepoužije, pretože ústavne nesúladne účinky ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení pred 21.12.2012 v časti prvej vety za bodkočiarkou na prejednanú vec nedopadli (zhodne bod III. stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR Tpj/44/2013 z 26.11.2013).

Na podklade vyššie uvedených skutočností krajský súd preto nepovažoval sťažnosť odsúdeného za dôvodnú, a preto ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.